

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Eucharistia vnit nos Deo. Cap. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

CAPVT DVODECIMVM.

Eucharistia Deo nos vnit.

Decimotertio, prodest Eucharistia ad profectum, quia, vt ait Deus Pater S. Catharinæ Senensi. In perceptione SS. Sacramenti, anima Deo dulcius inhaeret, atque veritatem eius melius agnoscit: quia tunc anima est in Deo, & Deus in illâ, quemadmodum pisces in mari morantur, & mare in piscibus. Idem desiderium habuit ad matutinum tempus sequentis diei peruenire, vt Missam audire valeret, in quâ præter voluntatis affectum, vniter memoria piè Missam audientis, Christi passionis eius recordationem, à Christo Domino est instituta Eucharistia Sacramenti. Cor. II. 26. S. Basil. quærit: Quid proprium illorum, qui manducant Panem & bibunt poculum Dei à Resp. Seruare perpetuam memoriam illius, qui pro nobis mortuus est, & resurrexit. Diuinorum Sacramentorum perceptio, inquit S. Ild. Pelosioa. idcirco Communio appellata est quia nobis communionem cum Deo conciliat, nosq; regni ipsius consortes ac participes reddit.

Decimoquarto, prodest, quia Eucharistia nõ in nostram substantiam, vt panis & vinum, sed nos quodammodo in eius naturam conuertitur, iuxta illud Augustini: Cibus sum grandium, crese, & manducabis me, nec tu me mutabis in te, sicut cibum carnis tuæ, sed tu mutaberis in me. Et Chrysostomus: Non solum per dilectionem, sed re ipsa in illam carnem conuertimur, per cibum hunc efficitur, quem nobis largitus est. Et S. Leo: in illâ mysticâ distributione spiritalis alimonia hoc sumitur, vt accipientes virtutem celestis cibi, in carnem ipsius, qui caro nostra factus est, transeamus. Et S. Greg. Nyss. Sicut parum fermenti sibi assimilat totam conspersionem, ita Corpus à Deo morte affectum cum fuerit intra nos, totum ad se transfusat & transfert. Quo beneficio Deus summam erga nos liberalitatem ostendit. Nam, vt ait S. Thom. Opus. 8. c. 5. In hoc expressio summe largitatis & præcipui amoris facta est. Magnū est quidem dare se in socium peregrinationis, & in seruum necessitatis, in autem in preteritum redemptionis, tamen tale donum adhuc est in aliquâ separatione ab eo cui datur. Sed cum datur in cibum, datur non ad separationem aliquam, sed ad omnimodā vnionē. Vniuntur enim in vnitate corporis cibus & sumens: Ioa. 6. Qui manducet meam carnem in me manet &c. Et sic apparet in tali dono summa largitas Diuine bonitatis.

Decimoquinto, prodest Eucharistia, quia fideles per gratiam cum Christo capite, & inter se vnit. Instituta est in pane & vino, quæ sunt symbola vnitatis, cum panis ex multis granis, vinum ex multis acinis fiat, vt docet S. Thom. ex Augustino tr. 26. in Io. vbi etiam ab Augustino appellatur, Sacramentum vnitatis & charitatis, à B. Laurentio Iustiniano, Sacramentum vnitatis vinculum pacis, consortium charitatis. Ministris meis, (id est sacerdotibus) inquit Deus S. Catharinæ Senensis Lancelij Opus. Tom. 2.

nenti, exhibui solem administrandum, ipsis exhibendo scientie lumen atque calorem, videlicet vnigeniti Filij mei verum Corpus & Sanguinem. Quod vique Corpus est veluti sol. Et hæc vnio talis est atque tãta, quod ibi nulla segregatio potest habere locum, sicut sol diuidi non potest, neque calor eius à luce, neque lux à calore ex vnione suæ perfectionis. Hoc etiam dicit Apostolus: Vnus panis, vnum corpus multi sumus, omnes qui de vno pane participamus: non solum per gratiam, sed re ipsa & corporaliter Christo vnimur, vt docent expressè S. Chrysostomus. Ita Valer. Vt ergo hoc primum punctum concludamus, verè dicere possumus cum S. Ambr. de Eucharistia, quod ille ait de Christo: Omnia habemus in Christo (omnia in Eucharistia quæ Christum habet) & omnia Christus est nobis, si vultus curare desideras, medicina est: si febribus aestuas, fons est: si grauaris iniquitate, iustitia est: si auxilio indiges, virtus est: si mortem times, vita est: si calum desideras, via est: si tenebras fugis, lux est: si cibum queris, alimentum est &c. Sic Apostolus: Factus est nobis sapientia à Deo, & iustitia & sanctificatio & redemptio. Et cum illo omnia nobis donauit. Ideo ob tanta bona, quæ confert, quotidie sumenda est. Meritò ergo Christus Dominus Luc. 11. 2. Panis quotidianum, quem alter Euangelista Matt. 6. 11. Super substantialem appellat, id est Eucharistiam, vt exponunt PP. petere iubens, quotidie enim nobis dari postulare iubet, inquit Abbas Isaac apud Cass. Quia panis iste nobilitatis ac substantiæ suæ qualitate super omnes substantias existens, atque omnes creaturas sublimitate magnificentia ac sanctificationis suæ excedens, quotidie sumendus est, & besterna præbitio eius non sufficit, nisi nobis hodie quoque similiter fuerit attributus, omnig; nos tempore hanc orationem debere profundere indigentia eius quotidiana comunione: quia non est dies, quo non opus sit nobis huius esu ac perceptione, cor nostrum hominis interioris confirmare.

Denique vt B. Laurentius Iustinianus Christum Dominum alloquens scribit: Non semel tantum, ò melliflua bonitas, sed quotidie te immolari, teq; sumi, complacui tibi, quatenus sicut ex culpa debito, ac quotidianis facinoribus sine cessatione ad ima delabatur, ita Sacramento tuo resedus, tuâ roboratus virtute, gratiaq; tuâ dulcedine recreatus corde & affectione eleuatur ad summa. Meritò siquidem per te erigitur ad te, & de se transiit in te, dum purâ mente, fide non fictâ, deuotione ignuâ, atque humili pietate, in se suscipit te totum, Deum verum, vitæ verbum, splendorem gloriæ, beatorum præmium, Angelorum Dominum, cælestem æternæ lucis, & sine maculâ speculum sempiternum. Quâ (oro) ratione non transformatur totus in te, cum te, quem diligit, quem concupiscit, in se tenet, amplectitur, veneratur & laudat.

Porro, vt ait Suar. Eucharistia maiorem gratiã confert homini melius disposito, non solum ex opere operantis, vt significat Victoria, Ledesma, sed etiam ex opere operato, vt docet S. Th. & alij DD. in 4. dist. 4. quos refert & sequitur Corduba. Et probatur à simili de Baptismi

57. q. 7. p. 1. ad 2. ad 3. ad 4. ad 5. ad 6. ad 7. ad 8. ad 9. ad 10. ad 11. ad 12. ad 13. ad 14. ad 15. ad 16. ad 17. ad 18. ad 19. ad 20. ad 21. ad 22. ad 23. ad 24. ad 25. ad 26. ad 27. ad 28. ad 29. ad 30. ad 31. ad 32. ad 33. ad 34. ad 35. ad 36. ad 37. ad 38. ad 39. ad 40. ad 41. ad 42. ad 43. ad 44. ad 45. ad 46. ad 47. ad 48. ad 49. ad 50. ad 51. ad 52. ad 53. ad 54. ad 55. ad 56. ad 57. ad 58. ad 59. ad 60. ad 61. ad 62. ad 63. ad 64. ad 65. ad 66. ad 67. ad 68. ad 69. ad 70. ad 71. ad 72. ad 73. ad 74. ad 75. ad 76. ad 77. ad 78. ad 79. ad 80. ad 81. ad 82. ad 83. ad 84. ad 85. ad 86. ad 87. ad 88. ad 89. ad 90. ad 91. ad 92. ad 93. ad 94. ad 95. ad 96. ad 97. ad 98. ad 99. ad 100.

1. Cor. 10. h. 61. ad 1. Cor. 10. Rom. 8. 32. Coll. 9. c. 20. 1. de obedientia. c. 14. to. 3. d. 63. l. 4. s. c. ca hunc. Vict. in Sum. a. Th. & alij DD. in 4. dist. 4. quos refert & sequitur Corduba. Et probatur à simili de Baptismi Euchar.

1.4. fid.
cap. 10.

effectu adultis conferri solito ex Concl. Trident. sess. 6. cap. 7. & S. Damasceno. Dispositiones autem necessariae, supra enumeratae numer. 17.

SECUNDA PARS OPUSCVLI.

CAPVT DECIMVM TERTIVM.

Cur ex usu Eucharistiae non proficiamus.

52.
h. 66. ad
Pop.

CVm ergo tot modis Eucharistia conducat quod illam tam saepe sumentes, non tantum proficimus quantum deberemus? & quod ait S. Chrysostomus: *Sacramenta suscipientes minus dignè, & illa & Christum traducimus, & quantum in nobis est, famam & honore priuamus. Quia nimirum non apparet in nobis fructus Sacramentorum talis, qualis praedicatur, & merito videtur culpabile fieri, vt Christus dicere possit illud Isaiæ: In vacuum laboraui, sine causa & vanè fortitudinem meam consumpsi; Ita fructus nullus apparet in nobis. Nunquid resina non est in Galaad, aut medicus non est ibi, quare ergo non est obducta cicatrix filiae populi mei: vulnus, & liuor, & plaga tumens non est circumligata, nec curata medicamine, nec fota oleo. Praesertim cum vt ait S. Thom. per hoc Sacramentum perficiatur spiritualis vita, ad hoc quod homo in se ipso perfectus existat, per coniunctionem ad Deum. Ego veni, vt vitam habeant & abundantius habeant.*

Isa. 49.
Ierem. 8.
Isai. 1.

53.
3. P. 9. 79.
a. 1. ad 1.
Ioan. 10.
c. 8. eccl.
hier.

Vnde merito S. Dionysius Areopagita, Eucharistiam sanctissimam ait perficendi vim habere. Supra quoque dixerat: *Eucharistiam vim habere maximam, omnia serè Sacramenta perficendi.* Et B. M. Magdalena de Pazzis: *Vnam Communionem bene factam aiebat sufficere ad animam faciendam perfectam.* Vt merito S. Dion. c. 3. Eccl. hier. inir. dicat Eucharistiam à S. Paulo appellatam esse *πρωτον τειλετην.* Sacramentorum Sacramentum, hoc est, omnium praestantissimum Sacramentum: & ait: *etsi vnumquodque Sacramentum vitas nostras in vniuersum illum statum quo Dñi efficitur, colligat, Deiq; societatem & vniotionem impertiat, ei tamen praecipua prerogatiua attribui nomen communionis & Synaxis, aliis Sacramentis, commune, quia nimirum aliorum Sacramentorum communionibus perfectio atque efficacia ex diuinis huius perficiendiq; vim habentibus donis accedit.* Hinc ait Eucharistiam dari post suscepta alia Sacramenta, quasi perficientem alia, & sine hac, manètia imperfecta. Quod non proficiamus ipsi fatemur, & experimur multi: quia post annos aliquot quibus communicauimus, celebrauimusque tam saepe, non sentimus nos meliores, imò proh dolor! sentimus nos quandoque deteriores, magis iracundos, minus obediētes, minus deuotos, minus hu-

cap. 94.

miles, quam in Tyrocinio fuerimus &c. Quae ergo causa? Non est attribuendum occupationibus vitae nostrae actiuae, haec enim non impediunt fructum Eucharistiae. Patet ex vitis nostrorum Patrum S. Ignatij, S. Xauerij, P. Barzai, P. Syluariae; P. Mancinelli, P. Colnagi, P. Realini, & aliorum, qui perpetuo occupabantur in auxilio animarum, & erant sanctissimi & deuotissimi, & perpetuo crescebant in virtute. Experiuntur hoc etiam alij, qui has distractiones Dei causa subeunt. Quando S. Catharina Senensis, vt dicitur in vita eius c. 1. cepit Christi iussu agere cum hominibus, studio eos iuuandi, tunc creuit in ea deuotio, etiam sensibilis & tenera, & quasi infinitum desiderium SS. Eucharistiae. Si autem deuotionem sensibilem non impedit conuersatio, & similes vitae actiuae occupationes, multò minus effectum Eucharistiae, qui facilius acquiritur & conseruatur, quam sensibilis deuotio. Sanè plus potest gratia, quam natura, plus potest Christus per se & Deus, quam noster labor & ingenium; & tamen studendo diligenter proficimus, sumus doctiores in fine anni, etsi hebeti simus ingenio; communicando verò videmus nos non ita proficere, etsi ad communionem non tantum nos sed etiam Deus ipse concurrat magis, quam ad profectum nostrum in literis. Est enim caelestis Dei actio, inquit S. Dionysius Areopagita, omnis diuina nostra sanctificationis principium, essentia, perficiensq; vis. Et si sensus, qui est diuinum altare nostrum, diuina est diuinarum mentium consecratio, in quo, vt scripta diuina loquuntur, consecrati ac mystica omnino hostia, insular incensi accessum habemus, & cum Iesu sanctissimo sanctificet seipsum pro nobis, nosq; omni sanctitate compleat (vt idem eodem in loco S. Doctor ait) dum ea qua in eo dispensatione prouidentiaq; percipiuntur, ad nos vt à Deo generatos, scilicet benigne perueniunt, mirum est nos non sentire in nobis huius diuinae sanctificationis effectus, tam sancto cibo correspondentes.

54.

55.

56.

Ego existimo causam esse quintuplicem: Primò, positiuam: peccata, quae committimus delibenter ex supina negligentia ante & post receptionem Eucharistiae, illa enim feruorem charitatis & minuunt, & impediunt, vt docet S. Thom. & 1. 2. q. 81. retardant affectum hominis, ne promptè in Deum feratur: & profectum spirituales impediunt, vt idem S. Doctor docet alibi: Parue etiam negligentiae obsecurant animam & impedimentum faciunt amplius gratiae, inquit Richardus Victorius nos. Feror autem c. 35. item charitatis facit, vt acquisitis habitibus gratiae & donorum ac gratiarum Sacramentalium vtamur in occasionibus. Vnde qui à peccatis abstinere student diligentissimè, proficiunt, imò ad se proficere aduertunt. Ideo Apostolus ait: *Miseriam meam confiteor, quia ignorans feci: id est, quia non ex malitia peccaui, Deus illum facilius conuertit.* Quae de re S. 1. c. 1. in Gregor. in illud. Repleti prius, ro panibus scilicet collo-